

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 45.

Den 1. Mai 1868.

Pris: 6 Sk. pr. Ex.

Ufuldkommenheden af de menneskelige Regerings-systemer.

(Fra „Millennial Star.“)

Fortrinigheden af et Regeringssystem viser sig ved dets Gavnlighed for de forskellige Samfundsklasser. Dette kan imidlertid ikke blive udvist formedelst en sær-egen Klasses Rigdom og Velstand, men ved hele Samfunds Lykke, Velvære og Fremadstriden. Der skalde ikke eksistere nogen Statsstyrelse uden Folket Samfylke, thi Niemedet med Oprettelsen af enhver Regering er ikke at forstås nogle saa præviligerede Individer Ere og Magt, men at befordre det Heles almindelige Vel, og at støtte Alle Frihed og Be- skyttelse.

Men i alle menneskelige Regeringssystemer er der i meer eller mindre Grad en Tendents til at fremme enkelte Individuers personlige Interesser og Ergjerrighed, og Magthavernes Egenhærlighed og Higen efter Magt og Storhed fortørniger som oftest Ønsket om at fremme det almindelige Vel. Saaledes har det været i enhver Tidsalder. Herren har givet

Menneskene en fri Willie, og de have indført Regeringssystemer efter deres egne Ønsker og eget Behag, og Gud har tilladt dem det. Hvis de vilde have underkastet sig hans Regering, vilde han have indført den paa Jordens paa samme Maade, som den eksisterer i Himmelnen, og den vilde have haft de samme Folger og saaledes bevirket en almindelig Fred og Lykke over hele Jordens. Men de have foretrukket at blive beherskede formedelst Institutioner, som de selv have opfundet, og Folgerne af deres Valg ses i alle saavel ældre som nyere Regeringsformers Ufuldkommehed og deres Uformuenhed til at opfyldte Hensigten med deres Oprettelse.

Alle de forskellige Nationers Historie er en Kælle Optegnelser om Uret, Uretfærdighed, grusom Undertrykelse og et Alt sonderknusende Tyranni. De, som ere komne til Regeringsmagten enten ved Grobring, Arv eller Folket almindelige Stemme, have i Almindelighed taget mere

Hensyn til deres personlige Ophoierlse, og hellere ladet sig lede af enkelte Partier end at give øster for Folkets retmæssige Ønsker og Landets sande Bel. De Retigheder og den Frihed, som Folket har opnaaet, ere enten blevne fravristede Magthaverne formedelst physisst Magt, eller de ere blevne tilstaaede af Frygt for samme. Den Uvillie og Misnøje, som har givet sig tilskjende, naarsomhelst der er blevet indført Reformer, og det sterke Tryk, der har maattet udøves for at bevirke deres Indforelse endog i dette Land (England), hvor Folket nyder en langt større Frihed end i de fleste andre Lande, viser, at de snarere ere blevne indførte af Frygt for Folket end af Magthavernes oprigtige Ønske øster at fremme det almene Bel. Massens Misnøje virker langt mere paa Parliamentet end Folkets berettigede Ønsker og Landets Larb.

Uagtet den Erfaring, som Magthaverne i de forskellige Lande have vundet ved forsvundne Nationers Skjæbne, — uagtet deres Kundstab saavel om deres Mangler som gode Sider, om Aarsagerne til deres Storhed og deres Falb, gjøre de sig dog styldige i de samme Misgreb og stode an mod de samme Klipper, som soraarsagede hines Undergang. Den nuværende Elendighed og Fattigdom iblandt Millioner af Jordens Beboere, den allmindelige moralste Fordærvelse, de „lavere Folkeklassers“ bællagelige Uvidenhed, La-stens stedse større og større Overhaandtagen og den i de forskellige Stater allmindeligt herskende Pengemangel ere Folk gerne af en daarlig Lovgivning og nogle Vergjærriges Bestræbeler for at regjere over deres Medmennesker uden guddommelig Bistand. En Statsstyrelse, som enten mangler Kraft eller Villie til at forstaffe de flittige Fattige Arbeide, til at sørge for de Trængende og Svage, til at undertrykke og straffe Lasten, til at værne

om og fremme Sædelighed i Samfundet, til at opdrage den store Masse iblandt Folket og til at vedligeholde Landets Credit, er uværdig til dens høie Stilling og maa om kortere eller længere Tid blive sonderknust, og vil til sidst dele Skjæbne med de Folk, som ere forsvundne fra Nationernes Række.

Dg saadan er Tilstanden med enhver Statsstyrelse paa hele Jordens. Storbritannien, hvis Indbaanere ansee deres Land for det fornemste i hele Verden, gjenlyder — uagtet alle dets uhyre Rigdomme og mange og store Hjælpefilder — af Skriget af Tuisinder, som ere villsige til at arbeide, men ikke kunne faae Noget at bestille, af Enlens og den Faderloses samt de Lidendes Sulke, medens Mange ommkomme af Hunger midt i Overslod. Tusinder af Landets Indbaanere, Unge og Gamle, kunne hverken læse eller skrive, men leve i den yderste Uvidenhed, medens høvmodige Præster, der betales for at være Folkets Lærere, med Eigebyldighed ses ned paa dem med Stolthed og Foragt. Laster grike om sig i en forurogende Grad, og det ikke længere i Skjul og Hemmelighed, men de udøves ved højts Dag, og deres Udøvere rose sig deraf uden Sky. Forbrydelser tiltage stedse mere og mere og true med at tiltætgjøre Lovens Forbringer. Landet er i en uhyre Gjeld, og Skatterne ere en Byrde, der hviler tungt paa Folket, og er vanskelig at bære. Dog gjør Storbritannien fremdeles Forbringer og udstrækker sit Scepter til fjerne Lande samt udbreder sin Civilisation i samme. Henimod en Million af Rigets Undersætter i Østindien ere omkomne af Hunger, medens dets Repræsentanter have kivedes om Midlerne til deres Understøttelse. Dog uagtet dets udbredte Handel over hele Verden, hvormeget bedre farne vilde Beboerne af Moderlandet være, hvis det blot et

eneste Aar skulle blive hjemmøgt af Hungersnød? Hvad Forberedelse er der vel gjort for et saadant Tilfælde, og hvad vilde Regjeringen gjøre for de forhungrede Millioner?

Dersom Fortrinligheden af en Regjering bliver udviist ved det Gavn, den forstærker Folket, i hvilket Lys viser saa den britiske Regjering sig, naar vi betragte den i Irland herskende Glendighed? Den sjonne, grønne Ø, som i enhver Henseende sunde være i en blomstrende Forfatning, hvis den blot blev regjeret paa en fornuftig og menneskelig Maade, er nu en Torn lige i Hjertet paa England og en Skjændsel for hele Verden for den Politik, det har fulgt med Hensyn til dette Land. Irland er blevet forsømt og Folket undertrykt. Statsstyrelsen begynder nu at tage Tilstanden i dette ulykkelige Land under Overveielse og forsøger at ugive Love for at afhjælpe de stedfindende Mangler. Men hvad er det, som har bevirket denne Deeltagelse, og bragt Statsmændene til at varetage deres Pligt? Er det maaske et inderligt Ønske efter at befordre et undertyvngent Folks Vel? Nei, viæelig ikke, men der er vakt Frygt formedelst de Trusler, som blande sig med Folkets Sukke og paa Grund af den Oprørslaand, der er udbrudt til Boldsomhed. Vi tale ikke saaledes, som vi gjøre, for at opægge til Oprør, det forbryde Gud. Der er tilstrækkelig Misnøje, uden at vi skulle søge at fostre den. Vi enste ikke at saae Tveddragts Sæd; vor Mission gaaer ud paa at fremme Enighed og Orden, men det er vor Pligt, for saavidt vi ere i stand dertil, at henlede Menneskenes Opmærksomhed paa Aarsagerne til den Forvirring og Glendighed, som hersker iblandt Nationerne.

De menneskelige Regjeringer ere mangefulde ogude af Stand til at opfyldte

det Maal, hvortil de ere bestemte. Det er alene Gud, som kan lede Nationernes Skjæne, men han er bleven forkastet. Den ene Regjeringsmagt efter den anden har saaledes adspillet de forskellige Samfundsklassers Interesser, at det, som vilde fremme een Folkeklasses Bel, vilde være til Skade for en anden, og Tilstanden er nu saadan, at den Enke søger at hæve sig paa den Andens Bekostning, istedetfor at Alle skalde stræbe fremad mod eet Maal for at fremme det Heles Bel. Men takket være Gud, at Dagen er frembrudt for den undertrykte Menneskehed, og Lyset straaler og en ny Regjeringssform bærer rigelige Frugter. Guds Rige er oprettet, og omend sjældt dets Indflydelse endnu kun er ringe, er dog dets Orden og Kraft samt den Fred, som hersker i samme, en stærk Modståning til den Forvirring og Splid, der hersker i de omkringliggende Nationer.

Vi henlede vores Læseres Opmærksomhed paa Gouvernørens Budstab for Staten Deseret, saaledes som det er publiceret i „Millennial Star,“ og bede vores Medmennesker at gjøre en Sammenligning mellem Tilstanden der og den Tingenes Stilling, som finder Sted iblandt de forfaldne og ruinerede Nationer, ifølge den Fremstilling der er gjort i Økonomist i Artikelen „Nationernes Forsald.“ Vor Ærgestat er, forsaavidt vi vide, den enste vederhæftige Stat i hele Verden. Dens Udgifter overstige aldrig dens Indkomster; den har altid et Øverskud i Skatkammeret. Vi have ingen Fattigdom der. Forbrydelse straffes med den yderste Strenghed, naarsomhelst den viser sig. Den opvogende Generation nyder tilbørlig Undervisning, og uagtet de store Banskeligheder og de mange Hindringer, som ere at overvinde paa Grund af Staten Deserets, eller som den nu kaldes, Territoriet Utahs isolerede Stilling, er dog Be-

sølningen paa dette Sted det lykkeligste og meest tilfredse Folk paa hele Jorden.

Dette er Folgen af, at dets Ledere og Lovgivere virke under guddommelig Myndighed og Veiledning. Gud er ikke udsoldt fra de menneskelige Anliggender, men hans Bistand bliver søgt og hans Ord agtede. Authoriteterne styre og lede Alt til Samfundets Bedste. De forstjælige Stillinger og Embeder medbringe ingen særlige Privilegier. Hele Samfundets Bel og ikke private Interesser og Vergjærrighed er Hensigten med Lovgivningen. Lovene ere tydelige og lette at forståae for Alle. Kun en eneste Kjendegjerning vil vise Ledernes Wiisdom og Omhu for Folket. Efter Grasshoppernes frygtelige Hærjen i 1855 og de Ødelæggelser, disse Dyr senere have anrettet paa enkelte Steder, er ikke en eneste Sjæl omkommen af Mangel, uagtet Besællingen i Utah er ved Vierge og Orkener

i en Strækning af flere hundrede engelske Mile udelukket fra al Understøttelse fra andre Steder.

Guds Finger kan sees i Oprættelsen og Fremadstridningen af vor Bjergstat, idet den anviser Beien til Lykke, Storhed og Magt. Der er et Tilstugssted fra den Nod og Glædighed, som nu i vore Dage herstår iblandt Nationerne. Der er et driftigt og vogende Folk, som er plantet der formedelst Guds Haand, og hvilket blomstrer i en fuldkommen Ungdomsfrisshed, medens enhver Plante, som han ikke har plantet, vil henviære og oprykkes med Nede. Lad de Oprigtige og Sandhedskjærlige iblandt alle Nationer vende deres Dine derhen, thi der alene ville de finde sand Fred, Frihed og Enighed samt nyde alle de Fordele, der tilflyde Folket paa Grund af en retfærdig, faderlig og i Sandhed fortæffelig Regjering.

Skitser fra Mormons Bog.

(Fra „Millennial Star“)

Alma den Store.

At Kon i Noahs Præster, uagtet deres Fordærvelse, ikke vare uden en vis Danneelse og Onelighed, fremgaaer af mange Omstændigheder og i Særdeleshed af den Indflydelse, de udøvede over de ukultiverede Lamaniter efter deres næle Fyrstes Fald, og derved indførte de i flere Retninger en vis Grad af Civilisation iblandt dem, men ikke den sande Kundstab om den levende Gud og hans Befalinger. Det er iblandt denne Folkeklasses den unge Alma træder frem, og viser sin egen ædle Aand, eg at Nephis ubesmittede Blod

endnu flod i hans Aarer, idet han med Fare for sit eget Liv forsvarer den fængslede Prophet for den uretfærdige Dommer.

Mennesket vojer i Storhed, estersom Vansteligheden af det Hverv, hvilket Herren har bestemt det til at udføre, tiltager. Ligesom hverken Joseph Smith, den store Prophet i de Sidste-Dages Uddeling, den store Reformator Martin Luther eller nogen Anden, som Gud i sin Wiisdom har udseet til at være et Nedstab i hans Haand, have ved deres første Opræden som Sandheds Forsvarere haft nogen Anelse om

Storheden af deres Mission, men de have fundet, at denne har voget mere og mere og stedse fordret fornhyede Anstrengelser, større og større Dygtighed samt en stærkere og stærkere Tro og Tillid til Gud, — saaledes vidste heller ikke Alma, da han først optraadte imod en Fremgangsmade, som saarede hans Retfærdighedsfølelse, at han derved begyndte et Foretagende, der, saafremt han trofast fortsatte med samme, var bestemt til at ophoie ham iblandt Jordens største Mænd og til at gjøre ham til en Prophet, der skulle anbetroes Livets og Saliggjørelsens Nøgler. Den Forfolgelse, som uundgaaeligt fulgte, var kun en Storm, der rystede det unge Træ for at det kunde slaae desto dybere Rødder, og Alma gjorde sig heller ikke ved et eneste Feiltein uverdig til den Tillid, som Herren viste ham indtil Enden af hans Dage.

Bed Mormons Bande prædikede han jor sine Tilhængere, og der i Ørkenen — i Skyggen af nogle Træer — begyndte han at dobe i Messias Navn og organiserede Christi Kirke, idet han ordinerede Nøgle til det aaronstede Præstedomme, ligesom han gav mange gode Kærdomme til Gavn for Menigheden. Det er ikke at undres over, at han i sin Beretning til Mosiah den Anden omtalte Landet og den lille Slov med en sørdeles dyb Følelse og en vis Sorgmodighed, thi det var maasee her, at han første Gang kom til klar Bevidsthed om sin Mission; det var her hans Tilhængere havde sluttet den hellige Pagt, og det var fra samme Sted, han udsendte et Compagni for i ubekjendte Egne at føge et Tilflugtssted, hvor de lunde finde den Fred, som Noah negtede dem.

Forskjellen paa de Bevæggrunde og den Aand, som bragte Almas Tilhængere til at forlade Shilom, og de Motiver, der bevirgede Beniss til at drage ud fra

Barahemla, er indlysende for Enhver, som vil overveie Sagen med et uhilstet Blik, og Folgerne af, at de forlod deres Fødestavn og Landsmænd, vare hinanden ligesaa modsatte som Bevæggrundene til deres Opbrud, og dersor blev den lille Skare formedelst Herrens Aand ledet fremad paa en saadan Vei, som Psalmisten om-taler, idet han siger: „Han lader mig ligge i sjonne Græsgange; han leder mig sagtelen til de stille Bande.“

De anslagde i en smuk Egn af Landet et Settlement, hvilket de til Aare for den, sem først var bleven dobt iblandt dem, kaldte Helam, hvor de gjentagne rige Indhostninger var Beviser paa Guds Velsignelse. Paa Grund af deres Agtelse for den Mand, som havde gjort dem saa meget Godt, og hvis nophørlige Bestræbelser saunt ødle Opooffrelser og store Biisdom, de skyldte deres Lykke og Held, onskede de, uagtet deres forgelige Erfaring med Hensyn til deres forrige Regent og tvertimod Almas indstændige Raad og Formaninger, at indsætte ham til deres Konge, og naar de ikke kunde inseee Daarstaben af deres Plan uden at gaae til en saadan Yderlighed, er dette et nyt Bevis paa, at Menneskene ere udygtige til at lede og styre sine egne Anliggender uden guddommelig Bistand og Veiledning.

Amulon, en af Noahs landsflygtige Præster, som efter sin Herres skæltelige Endeligt havde tilligemed sine Embedsbrodre faaet en stor Indflydelse iblandt Lamaniterne, var bleven indsat til Gouverneur over de undertvungne Nephiter, i hvilken Stilling han ogsaa haardt undertrykte Alma og hans Folk, og det paa en saa barbarisk og utsædelig Maade, at Helaniterne bleva raadede til at flygte, og ledede af Forsynet sandt de Beien til Barahemla, ligesom Limhi og Shiloms Folk havde gjort før dem. Her see v Alma med Get optræde i sin prophetiske

Virksemhed, idet han prædikede og dsbte, ordinerede det fornødne Antal Præster og Lærere samt oprettede Menigheder, og i alt dette blev han kraftigen understøttet af Mosiah den Anden, der forstod at sætte Priis paa saadanne herlige Egenstæber, som han selv besad i saa hoi en Grab.

Vi komme nu til et Afsnit i Mosiah Bog, som maa vække alvorlige Tanke hos hele Israel, endog i disse sidste Dage. Vi læse, at Mange iblandt den opvogende Slegt, som kun vare Born dengang Kong Benjamin afholdt den store Conference, ikke kendte den Lære, han havde forkyndt, og at de vare vanstroende. Enos' Vidnesbyrd er deres Fædres Fordommelse. Lyt, o Israel, og betrægt Profeternes Bekymringer, Folkets Glendighed, den i Kirken herstende Forvirring og de mange Sjæle, som dengang gif til Fortabelse, paadet Du maatte lære at indsee Nødvendigheden af at undervise dine Born om Herrens Billie og at lære dem at tjene Israels Gud.

Alma blev bestiftet til Overpræst og Kirkens Præsident, og som saadan sogte han Raad fra al Sandheds Kilde; disse blevé ham ogsaa meddelelse formedelst guddommelig Åabenbaring, og derved blev

han ikke alene selv styrket og opmuntræt, men ogsaa dygtiggjort til at overvinde enhver Vanskelighed og til atter at bringe Menigheden i Orden og gjenoprette Enighed og Fred iblandt sit Folk. Denne store Mand havde imidlertid tilsigemed hans Ven Mosiah den Anden en stor Sorg at bære. Hans Son Alma og Mosiah fire Sønner havde nemlig vendt sig bort fra Sandheden og levede efter Verdens Viis, indtil de endelig formedelst et Syn blev bragte til Omvendelse, ligesom det stede med Paulus i gamle Dage. Dette husvalede de lidende Forældres Hjerter og fylde dem med en uudsigelig Glæde over deres forhen vildfarende Borns Tilbagevenden til den rette Vej.

Døden er sør for den, som trofast har opfyldt sin Pligt i dette Liv. Mindet om forbiggangne Sorger forvandler sig til behagelige Drømme; Billederne af dem, han har elsket, samle sig omkring ham lig velsignende Engle, og hans Sjæl lytter med Glæde efter den Velkomsthilten, der venter ham fra de Væsener, som ere bag Slæret: „Bel, Du gøde og tro Ejener! Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget; gå ind til din Herres Glæde.“ Saadan maa Alma den Stores Død have været.

Enden paa Kongernes Regjering.

Det vilde være saare vanskeligt at følge Traaden heelt igjennem alle Mosiah den Andens Optegnelser uden at komme i Bilberede med Hensyn til det indvilledende Næt af Begivenheder, hvilke gjøre denne Deel af Mormons Bog saa mærkværdig og interessant, saafremt vi ikke kunde gjøre en kort Oversigt over det Hele, lige som en Reisende, der kun fra et højt Sted

paa eengang kan modtage et Totalindtryk af den Massé Gader, aabne Bladser og Bygninger, hvoraf en Stad bestaaer, og paa denne Maade kan danne sig et temmelig tydeligt Begreb om samme. Hvis vi desaarsag ville gjøre en kort Oversigt over hele denne storartede Episode, oploser det Hele sig i en sjøn Orden, og Forsynets Planer ville klarligen vise sig

der ligesom igjennem hele Menneskestægtenes Historie.

Af det tilshydelende Chaos hæves Barahemla, der var blevet opdaget af Mosiah den Første som en ganstebetydelig Stad, hvilken var beboet af Levningerne af et engang mægtigt Folk, formedelst hans Folks Dygtighed og Herrens Bistand, saa at den opnæede en særdeles stor Magt, Anseelse og Berømthed.

Da Mosiah den Første med en Deel af sit Folk forlod sit forrige Hjem, blev den langt overveiende Deel af Nephiterne tilbage, og disse omtales i et senere Tidsrum i Forbindelse med Amulons Historie, hvilken Personlighed var een af Noahs Præster og Stammens Høvding, paa den Tid, da han tyranniserede Alma og hans lille Skare. Han og de andre Præster antogে etter Navnet Nephiter, rimeligvis af den Grund, at de kjendte deres Overlegenhed over de ufuldrevne Lamaniter, og det er siensynligt, at de betragtede Navnet Nephiter som en Udmærkelse eller som et Slags Aristokrati i Landet. Ved dette Skridt beredte de imidlertid, omendstjændt ubevidste derom, Lamaniterne for de underfulde Tildragelser, som fandt Sted iblandt de næstfølgende Generatiorer, idet Omvendelsespredikanter udsendtes fra disse til det frasaldne Nephis Huus.

Efterat flere Afdelinger til forskellige Tider havde forladt Barahemla for at forene sig med Nephis Folk, hvilket rimeligvis ganstebilde have været tabt af Syne, hvis ikke disse Udsflugter, der foretoges med en saadan Iver, havde fundet Sted. De Begivenheder, som fulgte disse Folkevandringer, dannede Hovedtrækene i Mosiah den Andens Optegnelser. Amons Expedition bringer Shiloms og tre af dets Kongers Historie for Lyset, og er Karsagen til, at de fleste af disse Mennesker efter igjen blev forenede med Barahemlas Folk under Limhi. De

bragte fire og tyve indgraverede Guld-tavler med sig, hvilke blev oversatte af Mosiah den Anden, og findes under Navn af Ethers Bog i den sidste Deel af Mormons Bog. Dette var det første Companqi Nephiter, der brød op, og hvilket snart efterfulgtes af Alma og hans Folge. Disse Emigrationer foranledigede saaledes, at denne Stad for dette Tidsrum blev Bions Centralstad.

Disse tre vise Kongers lange og lydlige Regjering havde til Trods for de mange Omvæltninger, som fandt Sted i Barahemla, hævet denne Stat til en fremragende Betydning, indtil den store Begivenhed indtraf, da den blev forvandlet til en Republik. Mosiah den Anden begyndte sin Regjering i Ydmyghed og med Uegennytthighed, hvorved han vandt Folkets Tillid, og han fortsatte derpaa denne sin Bane med en Visdom og Dygtighed, der forstassede ham sine Undersafters Hæagtelse. Han benyttede sin Indflydelse til at indplante sand Fromhed og Guds-frygt hos dem, og derved beredte han Veien for Alma, der siden fremtraadte og indførte Daab til Syndernes Forladelse samt det aronste Præstedomme iblandt dem, og saaledes var Veien aabnet for Oprettelsen af Guds Rige. Omendstjændt selv udrusset med prophetiske Gaver, overdrog dog Mosiah den Anden uden Skinsyge eller Sneverhjertethed den ypperstepræstelige Myndighed og Præsidiet over hele Kirken til Alma og understøttede denne Guds Mand i alle hans Foretagender med en Redebonhed, som paa det Tydeligste viser, hvor langt højere han statterede Guds Riges Interesser end sin egen personlige Ophoierlse og Storhed.

Det Syn, ved hvilket hans fire Sønner samt den unge Alma blev omvendte fra deres vilbsærende Veie til at tjene Israels Gud, er et Vidnesbyrd om, at han og hans ødle Ven i Stilhed maae have

anraadt Herren om at frelse deres Born, ligesom det er et Beviis paa, at Gud har hørt deres Venner. Dette giver hele Israel den trostesulde Forvieling, at Forældrenes Tro og Venner til Herren ville blive Grundvolden til deres Borns Frelse, — at han ikke vil lade den Nelsæriges Huus gaae til Grunde for evigt, ei heller den Oprigtiges Haab blive tilintetgjort af den Onde.

Efter at have regjeret i tre og tredive Aar paa en Maade, der stiller ham iblandt de bedste Monarker, som Verden nogensinde har haft, udgav Mosiah den Anden en Constitution, for at han ogsaa i Fremtiden kunde sikre Landet en Regjeringsform, der saa længe havde viist sig velgjørende for Folkets Bel. Omendkjøndt denne Constitution for Barahemla ikke er bekjendt for os i alle dens Enkelheder, er dog saa Meget vist, at dens Paragrafer indeholdt Bestemmelser om en fuldkommene Religionsfrihed og Straf for dem, som gjorde sig skyldige i Løgn, og forsaaavidt Fasthed og Varighed er det Vigtigste i en Statsorganisation, udmærkede tilvisse Mosiah den Andens Constitution sig i saa Henseende, da den udøvede sin velgjørende Indflydelse gjennem mange Generationer, og med Rette stiller Stifteren af samme iblandt de største Lovgivere, som Historien har at opvise ligefra Mose Dage og indtil den Tid, da Joseph Smith blev opreist.

Da Alma, hans trofaste Ven og Raadgiver i hans sidste Leveaar, var ded,

og hans Son Aaron gjorde Aklald paa Kongsværdigheden samt hans Sonner vare ude paa Mission iblandt Lamaniterne, medens den vantro Deel af Barahemlas Befolkning tydelig lagde sin Uvillie for Dagen, forstod den alderstegne Konge, at hans Tid var forbi, og at et nyt Tidspunkt var nærværet at begynde, hvilket fordrede en ny og kraftig Statsstyrke for at lede de nye Combinationer af Domstændigheder og Begivenheder. Han frasagde sig Regjeringen og var saaledes den sidste af de tre Konger, som ved deres vise og gudsrygtige Ledelse af Statens Unliggender havde gjort Barahemla til en stjen Zions Stad. Mosiah overdrog den unge Alma sine helligste Rettigheder, nemlig Opbevarelsen af Nephis og Limhis Taver samt Regjeringsmagten over det hele Folk, og i sin fremrykkende Alder saae han endnn, hvorledes den nye Republik fred freniad lig et nybygget Skib, der paa deits første Reise under fulde Seil drives fremad for Binden.

Saaledes slutter denne lange Række af historiske Optegnelser gjennem næsten tre Generationer, og Mosiah den Anden, der havde været Prophet, Konge, Lovgiver og Historiesritter, og med Sandhedskjærlighed havde omtalt Alt og Enhver, der havde Hensyn til hans Tids Historie, med Undtagelse af sig selv, blev endelig samlet til sine Fædre og overlod Regjeringsmagten til den unge Alma, der blev den Første af Republikens Dommere.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Dyden dyrebarere end Livet.

(Fra „Millennial Star.“)

Et af de mærkværdigste Træk i vor Troesbæjendelse er Dydens Hellighed. For en af de sande Guds Hellige er Dyden dyrebarere end Livet. Det er ikke blot en Tanke for at blive beundret i Theorien og overseet i det daglige Liv, saaledes som det er Slik i disse Skjæudselens Dage, men det er et levende og kraftigt Princip, der rører sig i Hjertet hos ethvert Medlem i denne Kirke og er rodfæstet i og grundet paa den sande Tro. Vi mene noisagtig og fuldkommen, hvad vi sige, naar vi erklære, at Dyden er dyrebarere end Livet for de Sidste-Dages Hellige. Tuisinder af dem vilde langt hellere doe end nedværdige sig til de christne Landes Beder-styggeligheder.

Kydshed betragtes i Sandhed af dem som Noget, der er langt hoiere end Rigdom, jordisk Magt og Storhed. Vi sige i Sandhed, thi det er indlysende for Alle, at medens Kydshed bliver lopprist i Prædikener, i Noveller og paa Scenen, bliver den dog i det virkelige Liv rigeagtet og latterliggjort. Hvilket Værd tillegges man vel den quindelige Dyd iblandt de saakaldte christne Nationer? Den højt ubetydelige Straf, som man paalægger den, der krænker Qwindens Dyd, viser tilstrækkeligt, hvorledes dette Spørgsmaal skal besvares. Forsrelse bliver i Virkeligheden ikke betragtet som en Forbrydelse, men kun som en ganske ubetydelig Ubesindighed. Utiladelig Omgang mellem Kjønnene er, forsaavidt begge Partier samtykke deri, ikke nogen Overtrædelse mod Loven, og foligelig straffes ikke Bedkommende deraf. O. Skjæudsel for den offentlige Mening, thi denne dannes tildels formedest Lovene. De næest Toilesløse og Fordærvede modtages i de høieste Samfundskredse samt agtes og øres, medens de, saascrent Dyden var holdt i tilbørlig Ære, vilde være udelukkede fra ethvert anstændigt Selfstab, og saaledes foragtede, at de vilde gaae nedbøsiede af Skam, og ikke vove at see den Nene og Ubesmittede i Dinene.

I dette christne Land (England), hvor uegte Fødsler og Barnemord høre til Dagens Orden, og hvor Skammen alene falder paa det forraadte og forladte Offer, medens den sorte Forræder gaaer straffri, strives der en heel Deel om den formeentlig strækkelige Tilstand med Hensyn til Sædeligheden i Utah. Om ogsaa alle de smudsigste Logne, der ere blevne sortalte om Utah, i Virkeligheden vare sand-særlige, vilde det dog kun være den gamle Historie om Kjedelen, som udskældte Gryden, fordi den var sort. Men Befolkningen i Utah er med dens strenge Love og almindelige Kjærlighed til Dyden og Had til Lasten i Sammenligning med de christne Nationer, der foragte og forhaane de Sidste-Dages Hellige, Christ Kirke, i hele dens Reenhed, og isært Retsfærdighedens hvide Klædebon, i Modsetning til Skjærgernes Moder og hendes Døtre, der er klædt i Skarlagen og holdende i sin Haand det gyldne Væger, som er syldt med hendes Horeries giftige Biin.

Vi gjentage det, og onse, at hele Verden skal vide, at for „Morinonerne“ er Dydens dyrebarere end Livet. Næst efter Udgrydelsen af uskyldigt Blod er Kroen-kelsen af den quindelige Dyd hos dem den største Brøde, som noget Menneske kan begaae, og den, som formedelst sin djævelske List leder en af Guds Dottre bort fra Dydens Sti, har i deres Dine forhent Døden. Det er upaatvivleligt, at i et Land, hvor Penge kunne sjule alle saadanne Bederstyggligheder, gives der mange fromme Hyltere, som vilde kose sig og udbryde i stinkellige Forsædelsessfrig der-over. Dette kunne vi godt bære, thi vi ere blevne vel vante dertil; det er os lige-gyldigt hvad Menneskene tænke og sige om os i saa Henseende. Hvis Nogen i Utah ønsker at have legemlig Omgang med en Quinde, maa han øgte og forsørge hende, og den, som ikke vil dette, maa lade hende være i Fred, thi hvis han trækker den quindelige Dyd, udsetter han sit Liv for Fare. Dette var en Lov hos gamle Israael, ja den har været gjældende lige siden Verdens Skabelse og vilde fremdeles have vedvaret og udbredt sig til alle Nationer, hvis de ikke ganske vare afvegne fra Herren og havde funket saa dybt i alstens Laster og Bederstyggligheder.

Mange kunne maaskee være i Urvished med Hensyn til de Forenede Staters Lov angaaende dette Punkt. Ved Afsjorelsen af en saadan Sag, som maatte blive bragt for Domstolene, vilde Dommer og Jury ikke alene tage Hensyn til de strevne Lov, men ogsaa til de almindelige Vedtægter. Bestandig siden den Tid, da General Sickles blev anklaget for Rettet, fordi han havde dræbt Advokat Key, har det været almindelig bekjendt, at ingen Jury nogensinde vil erklære den for skyldig, som forsvarer sin Hustrues eller Sosters Øre. Generalmajor Sickles, der var Medlem af Kongressen, føjde Key, der var Advokat for Distriktet Columbia, fordi han havde forsørt hans Hustru; han føjde ham ned ved højlys Dag en Søndag Morgen mellem det „hvile Huus“ og Capitolium i Washington. De meest talentfulde Mænd i Landet blev engagerede i denne Sag paa begge Sider, og efter en grundig Undersøgelse og en taalmobig og omhyggelig Afsjorelse af Bidner, blev det bevist for Juryen, at General Sickles' Handlemaade var overensstemmende baade med de gamle hellige Skrifster og de Forenede Staters Vedtægter, og han blev saaledes frikjendt. Hvis Rummet tillod det, kunde vi ansøre flere lignende Tilfælde rundt om i de forskjellige Dele af Landet, og hvilke netop have faaet det samme Udsalg.

Det er almindelig antaget, at de christne Nationers Lov ere grundede paa Mose Lov, der blev given formedelst guddommelig Åabenbaring. Døden for Hoer-farlen var en af de Bestemmelser, som han indfjærpede og udøvede, og hvis den samme Lov fremdeles var i Kraft i vores Dage, vilde Magthaverne snart finde et virksomt Middel til at hemme den mere og mere om sig gribende Sygdom, kaldet „Samfundets Onde.“ Man antager i Almindelighed, at Christus afstafte den guddommelige Lov angaaende Straffen for Hoer. Dette er imidlertid en stor Fejltagelse. Da den Quinde, som var greben i sin Overtrædelse, blev af Phariseerne ført til Jesus, afstafte han ikke Loven eller yltrede et eneste Ord om, at den nogensinde skulle ophæves. Evertimod, han stadfestede den. Gi heller retsfærdiggjorde han Quinden i hendes Brøde, men han ønskede, at Lovens Udøvere skulle være i en saadan Stilling, at de med Rettet kunde udøve den. Kunde en „ond og hoeragtig Slægt“ oploste sine Hænder for at straffe den Skyldige? Han sagde: „Den, som er uden Synd iblandt Eder, kaste den første Steen.“ Disse fordærvede Hyltere blevle slagne

af hans Ord, og de listede sig alle bort, thi de vidste hos sig selv, at de varer skyldige i den samme Brode, som den stakkels af Slam og Frygt betagte Qvinde, hvilken de onskede, at han skulle domme. Han kunde imidlertid ikke gøre dette, thi der blev ikke Nogen tilbage til at anklage hende; han sagde dersor blot til hende: „Gak bort og synd ikke mere.“ Den gamle Lov blev altsaa ikke ophevet af Frelseren, men staarer endnu ved Magt, forudsat, at den, som dommer en Anden eller fuldbyrder Straffen, selv ikke er skyldig i den samme Brode.

Doden for Forsøeren er stadsfæstet saavel ved de gamle skrevne Love iblandt Israel som ved de almindelige Bedtægter i de Forenede Stater. Men hvorledes dette end er eller ikke, saa er dog denne Lov dybt indpræget i Hjertet hos Enhver iblandt Utahs Befolkning, og den, der søger sin Glæde i at føre den uskyldige og tillidsfulde Qvinde paa Afveie, gjorde rettest i at lade være at emigrere til vore Settlementer, hvis han har sit værdeløse Liv kjært. Den, som værner om sin Hustrus, sine Søstres eller sine Dottres Ære, vil i Utah aldrig blive erklæret for skyldig af nogen Jury, thi ethvert Medlem af samme vilde under lignende Omstændigheder handle ligedan, og den, der ikke gjorde det, vilde blive foragtet af hele Samfundet. En saadan Handlemaade vilde blive rost ikke alene i vort Bjerghjem, men af ethvert ædelsindet og ærbart Menneske overalt i de Forenede Stater, og over hele Verden vilde de, der ikke ere funkne saa dybt, at de betragte Penge som en tilstrækkelig Erstatning for deres Hustruers, Søstres og Dottres Ære, agte og øre den Mand, hvis Haand er rede til at nedlægge den nedrigte Forsører.

En saadan Straf for den Skyldige kan vel anses for at være streng, men Overtrædelsen er ogsaa stor. Efter vore Anstuelser er det den eneste Straf, som staarer i Forhold til Broden. Vi bestræbe os for at opbygge Guds Rige og opreiße en Slægt, som skal blive fri for de christne Nationers Laster og Vedersyggeligheder. Man har gjentagne Gange bestræbt sig for at indføre dem iblandt os, men alle disse Bestrebelsler have hidindtil viist sig at være frugteloze, thi de ere blevne modarbeidede af et Folk, for hvilket Dyden er dyrebarere end Livet, og formedelst Guds Hjælp ville vi fremdeles bekæmpe Toileslashedenz onde Demon, det koste, hvad det vil. Der er rig Anledning til hæderligt Egteslab i Utah, men der er sat en Skranke for Laster og Udsvævelser, og hvis den, der agter at berøve Qvinden hendes Dyd, nogensinde trænger ind for ved List og Hjælp af ulovlige Midler at tilvende sig hendes Undest, ville vi, saa sandt Herren lever, lægge ham ned som en Rover og Snigmorder. Hvis Morderen har forbrudt sit Liv, saa er det Samme Tilsældet med den, som krænker Qwindens Dyd, thi for os er Dyden dyrebarere end Livet. Vi sole den samme Forbittelse mod den fodtælende Slyngel, der søger at indsmigre hos vore Hustruer og Dottre for at besmitte dem, som mod Morderen, og vi tage ligesaa strenge Forholdsregler for at afsværge eller hevne det Ene som det Andet. Det være vitterligt for hele Verden, at den Følelse gjennemtrænger enhver sand Sidste-Dages Hellig: Ære for Dyden, og Doden for Forsøeren.

Januar 1841.

(Fortsat fra Side 223.)

Af den Grund har jeg annammet deres Offer, som jeg befalede at opbygge en Stad og et Huus til mit Navn i Jackson County i Missouri, og som blev forhindrede deri af deres Fjender, siger Herren, Eders Gud. Og jeg vil gjen- gjælde dem, Brede, Grumhed, Graad, Angst og Tanders Gnidsel paa deres Hoveder i tredie og fjerde Led, saalænge de ikke omvende sig, men hæde mig, siger Herren, Eders Gud.

16. Og after siger jeg Eder, som et Eksempel til Eders Trost angaaende Alle, som have faaet en Besaling at gjore no- gen Gjerning, og ere blevne hindrede deri af deres Fjenders Hænder og ved Undertrykkelse, siger Herren, Eders Gud; thi jeg er Herren, Eders Gud; og jeg vil frelse Alle af Eders Brode, som have været rene af Hjertet, og ere blevne ihjel- slagne i Missouri Land, siger Herren.

17. Og after, sandelig siger jeg Eder, jeg befaler Eder, igjen at bygge mit Navn et Huus, nemlig paa dette Sted, at I sunne vise Eders Tro for mig i Alt, hvad jeg befaler Eder, at jeg kan velsigne Eder, og krone Eder med Gre, Uddelighed og et evigt Liv.

18. Og nu siger jeg Eder, med Hensyn til mit Herberg, som jeg har besat Eder at bygge til Fremmedes Ophold: Lad det blive bygget til mit Navn, og mit Navn nævnes derpaa, og lad min Ejener Joseph og hans Huus faae Plads deri fra Slægt til Slægt; thi denne Sal- velse har jeg lagt paa hans Hoved, at hans Belsignelse skal ogsaa lægges paa hans Afskom efter ham, og som jeg sagde til Abraham angaaende Jordens Slægter, ligesaa siger jeg til min Ejener Joseph: I Dig eg i din Sæd skulle For-

dens Slægter velsigne. Lad dersor min Ejener Joseph og hans Sæd efter ham have Plads i det Huus, fra Slægt til Slægt evindeligen, siger Herren, og lad det Huses Navn kaldes Nauvoo Huus, og lad det være en behagelig Bolig for Men- nester og et Hvilested for den trætte Vandrer, at han kan betragte Bions Herlig- hed og Herligheden af denne Hjernesteen deraf, og at han ogsaa kan faae Raad af dem, som jeg har sat til at være en beromit Plantelse og som Bægtere paa dens Mure.

19. See, sandelig siger jeg Eder, lad min Ejener Georg Miller og min Ejener Lyman Wight, og min Ejener John Snider, og min Ejener John Haws or- ganisere sig og bestille een af dem til at være President over deres Dvorum, for at bygge dette Huus. Og de skulle danne en Constitution, hvorefter de kunne er- holde en Capital til det Huses Bygning. Og de skulle ikke modtage mindre end halvtredsindstyve Dollars til en Andeel i det Huses Capital, og det skal være dem tilladt at modtage indtil femten tusinde Dol- lars fra hvem som helst til Capital i det Huus; men det skal ikke være dem tilladt at modtage over femten tusinde Dollars af Nogen; og det skal ikke være dem tilladt at modtage under halvtredsindstyve Dollars fra Nogen til en Andeel i Ca- pitalen; og det skal ikke være dem tilladt at modtage Nogen til at have Deel i Ca- pitalen i dette Huus, medmindre Samme betaler sin Capital i deres Hænder, naar han modtages, og i Forhold til det Be- løb, som han betaler i deres Hænder, skal han anname Capital i det Huus, men dersom han Intet betaler i deres Hæn- der, skal han heller ingen Capital have i

det Huus. Og dersom Nogen betaler Nogen i deres Hænder, da skal det være til Capital i det Huus, for ham selv og hans Esterkommere efter ham, fra Slægt til Slægt, sålænge han og hans Arvinger beholdte den Capital, og ikke sælge eller overlevere Capitalen af deres Hænder ved deres egen frie Villie og Handling, dersom I ville gjøre min Villie, siger Herren, Eders Gud.

20. Og atter, sandelig siger jeg Eder, dersom min Tjener Georg Miller, og min Tjener Lyman Wight, og min Tjener John Snider, og min Tjener Peter Hawe annamine nogen Capital i deres Hænder, i Penge eller i Gods, hvori de annamine den virkelige Værdi af Penge, skulle de ikke anvende nogen Deel af den Capital til noget Andet, end til det Huus; og dersom de anvende nogen Deel af den Capital noget andet Sted, end til det Huus uden Eierens Samtykke, skulle de, med mindre de betale fire Told for Alt, hvad de annammrede andensteds end til det Huus, vorde forbandede og bortflyttes fra deres Sted, siger Gud, Herren; thi jeg Herren, er Gud, og lader mig ikke spotte i nogen af disse Ting.

21. Sandelig siger jeg Eder, lad min Tjener Joseph betale Capital i deres Hænder til det Huses Bygning, som ham

synes godt; men min Tjener Joseph kan ikke betale over femten tusinde Dollars i Capital i det Huus, ei heller under halvtredstindstyve Dollars, ei heller kan nogen Ander, siger Herren.

22. Og der er ogsaa Andre, der ønske at vide min Villie angaaende dem, thi de have begjæret det af mig. Derfor siger jeg Dig angaaende min Tjener Vin-sor Knigt, dersom han vil gjøre min Villie, da lad ham sætte en Capital i det Huus for sig selv og hans Esterkommere efter ham fra Slægt til Slægt, og lad ham oploste sin Most længe og højt midt iblandt Folket og tale de Battiges og Trængendes Sag, og lad ham ikke aflade, ei heller lad hans Hjerte forsvage, og jeg vil annamine hans Offer; thi han skal være min, siger Herren. Lad hans Familie glæde sig og vende deres Hjerter bort fra Sorg; thi jeg har udvalgt og salvet ham, og han skal blive øret midt i sit Huus, thi jeg vil forlade ham alle hans Synde, siger Herrn. Amen.

23. Sandelig siger jeg Eder, lad min Tjener Hyrum sætte en Capital, som ham synes godt i det Huus, for ham selv og hans Esterkommere fra Slægt ti Slægt.

(Fortsættes.) -

Et nyt Fæstland ved Nordpolen.

(Fra „Berlingske Tidende.“)

„Courrier des Etats-Unis“ har nylig bragt Esterretning om en Opdagelse, som i den videnskabelige Verden tildrager sig den største Opmærksomhed. Denne Opdagelse angaaer nemlig en saa stor Landstrækning i det nordlige Ishav, at de Hvalfangere, som have seet den, ikke have taget i Betenkning, at betegne den som et nyt Fæstland.

Det er en betydelig Sag, at den russiske Navigator Wrangel for henved et halvt Aarhundrede siden antog dets Tilværelse og fra 1821 til 1823 gjorde flere frustesløse Forsøg paa at opdage det. Efter i 1821 at have passeret Kolymaslodden paastod Wrangel at være kommen indtil den 73de Bredegrad. Han havde tilbragt 46 Dage paa Isen. Senere fortsatte han sine Eftersørfninger, hvorefter han, nødsaget til at standse ved den yderste Rand af de faste Ismasser, maatte vende om igjen uden at have fundet noget Fastland. Han holdt sig imidlertid fast overbevist om, at det eksisterede, og havde hørt tale derom af de indfødte Folkestammer, som han havde truffet paa.

Nu kan dette Fastlands Tilværelse ikke længere drages i Twivl. Forrige Aars Sommer, der, ifølge Hvalfangernes samstemmende Udsagn, har været et af de mildeste og gunstigste, man har oplevet, har tilsteds nogle af dem at gaae længere nordpaa end nogensinde tilforn. Blandt Andre har Capitain Long, der fører et Hvalsjangerstib, meddeelt mange detaillerede Oplysninger om det nye Fastland, som han har seet under et Ophold forrige Sommer i det nordlige Ishav.

Det var om Aftenen den 14de August, at han saae det første Gang, og næste Dags Morgen Kl. 9 befandt hans Stib sig omtrent 18 (eng.) Mile udfor dette Fastlands yderste Vestkyst. Han kunde denne Dag tydeligt see det, og han har, ved at udregne sit Bestik, fundet, at det maatte ligge i $70^{\circ} 64'$ nordlig Brede og $178^{\circ} 30'$ østlig Længde. De lavere Partier af dette Fastland syntes at være bedækkede med Vegetation. Man saae der aldeles ingen Sne. Da der var flydende Ismasser mellem Landet og Stibet, og man ikke fandt noget Spor af Hvaler, troede Capitainen ikke at burde løbe den Fare, som var forbunden med at gaae nærmere mod Kysten.

Denne Forsagthed fra hans Side er i enhver Henseende høiligt at bemale. Han sejlede i østlig Retning langsmed denne Landstrækning hele Dagen den 15de og en Deel af Dagen den 16de August, og paa enkelte Punkter var hans Stib ikke over 15 (engelske) Mile derfra. Den 16de var det meget klart Veir, og Landets midterste og østlige Partier vare meget stærkt synlige. Henimod Midten, omtrent paa den 180de Længdegrad, høver der sig et Bjerg, der seer ud til at være et udslukket Vulkan. Denne Dag peilede Capitain Long det sydøstlige Forbjerg, som han gav Navn af „Cap. Hawaji.“ Han fandt, at det laa paa $70^{\circ} 40'$ nordlig Bredde og $170^{\circ} 71'$ vestlig Længde. Det er umuligt at sige, hvor langt Landet strækker sig mod Nord; men man kunde see Bjergtoppe rage ivedret, saa langt Diet kunde næae.

Efter Alt, hvad man kunde sjanse, er dette Land beboet. Der var en Mængde Hvalrosser i Nærheden. Kysten saae grønnere ud end det asiatiske Fastlands og i det Hele mere beboelig ud end Egnen ved Point Barrow, ved Macensie Floden, eller visse Strækninger af Gronland under nordligere Bredegrader. Lidt mod Vest ligger der et andet Forbjerg, som frembyder et mærkeligt Syn. Toppen og Skræningerne ere bedækkede med en nmaadelig Mængde liggende eller lodretstaaende Soiler; nogle af dem ligne Pyramider, andre ere større foroven end forneden.

Det omgivende Lands Charakter, der kun viser sig for Diet som steile Skræninger, men er en bolgesformet Slette, forsøger det Giendommelige ved Synet af disse Soilemasser, der ikke udgjøre een uafbrudt Strækning, men tvertimod, ligesom de

feltfæste Mindeæmærker vise sig i Grupper paa 15 til 20 Stykker, spredte over en stor Overflade. Man bemærkede en stor fort Plet paa Skraaningen af et af disse Bjerger. Ved at undersøge den gjennem Kikkert, troede man at kunne sjelne, at det var Kul. Den omgivende Jordbund var bedækket med Vegetation.

Fra den 175de til den 170de Længdegrad er der ikke i Bandet noget Spor at opdage af dyrtid Liv. Man finder der hverken Sælhunde, Hvalrosser, Hvaler eller Infusionsdyr af nogen Art. Bandet er her ligesaa blaat som midt i det stille Hav, fjendt Hvalfangermandstabet albrig har fundet over 15 til 18 Fynde Band i 40 (engelske) Miles Afstand fra Land.

Dette Fastland, der ligeledes er blevet seet af Capitain Philips, førende „Monticello,” og af Capitain Biver, førende „Nantilus,” der saae det Nord for Haralds-Island, paa den 72de Bredegrad, er af Hvalfangerne givet Navn af Wrangels Land, til ære for den Sosarer, der har været den Første, som har forudsagt dets Tilværelse.

Nyheder.

Sverrig. Den 9de Februar afaailede 10 Storfiskersartsier fra Fiskerlejerne i Sotenås Herred, Göteborg Lehn, for at fiske paa Banerne udfor Nalefund i Norge. Som Landsbøndingen i Göteborg nu indberetter, naaede kun 5 af disse Fartsier Bestemmelsessstedet, og da alle Efterforskninger efter de Savnede hidtil have været frugteloze, maae 5 Fartsier med 46 af Lehnets bedste Fiskere ansees for at være gaaede under. Sytten efterladte Hustruer og 49 Børn begræde deres tabte Egtesæller og Fædre, og af de 29 omkonne ugifte Mænd var mange deres Forældres eneste Stotte. Tabet af Fartsier med Redskaber og Proviant anslaaes til 25,000 Rdlr. svensk.

Amerika. Den sydamerikanske Republik Uruguay's Hovedstad Montevideo, fra hvilken man i de sidste Maaneder kun har haft Efterretninger om Choleraens Øvelæggelser, er ifolge de seneste Beretninger i Slutningen af Februar ogsaa bleven hjemføgt af en Revolution, der har varet i fem Dage og givet Anledning til blodige Kampe i selve Staden.

Blandingar.

Solpletterne i år. Camille Flammarion, blandt Andet Forfatter til „Beboede Verden,” henleder i „Siecle“ Opmærksomheden paa, at der i år har viist sig et ualmindeligt stort Antal Pletter i Solen, nogle af dem af usædvanlig Størrelse. Saaledes er en af dem, som han skriver, saa stor, at hele Jorden kunde

synke ned i den som en Steen i en Brond, forsaaadt disse Pletter kunne ansees for Hordybninger i Solen; en anden, mindre, har omtrent samme Diameter som Vorden. Arago og for ham Herschel vare, som Flaminianion bemærker, komne paa den eiendommelige Idee at anstille Sammenligninger imellem Aaret Kornpriser og de samtidige Solpletsers Antal, og efter 25 Aars Jagtagelser havde de fundet, at Prisen paa Kornet blev høiere, jo flere Pletter der viste sig paa Solstiven.

En Skrivemaskine, der er opfundne og konstrueret af Lærer J. N. Peters i Flensborg, udmærker sig ved en saa sindrig Mechanisme, at den allerede af den Grund fortjener offentlig Omtale, selv om dens praktiske Anwendelighed endnu skalde lade Get og Andet tilbage at onse. Skrivemaskinen har et Omfang som et middelstort rundt Bord og ligner i sin ydre Form de saakaldte taffelformige Piano-forter. Hornen nogle Hjul og Skruer og en Tavle med et Ark Papir sees der kun et i en Halvkreds ordnet Claviatur. Den Skrivende anslaaer Tangenterne; Papiret bevæger sig frem og tilbage, Bogstaver komme frem derpaa og blive til Ord, og den ene Linie følger efter den anden. Skrivemaskinen arbeider saa let og rast, at man med lidet Øvelse ved dens Hjælp kan skrive ligesaa hurtigt med Bogtryk som en almindelig Skriver med Pen og Blæk, og naar den, der sætter Maskinen i Bevægelse, er fuldstændigt øvet i at behandle den, vil den ile langt forud for Skriveren.

I indeværende Aar beløber den nordlydste Forbundshærs Fredsstyrke sig ti 13,000 Officerer, 39,000 Underofficerer og 298,994 Meninge; ialt 450,994 Mand

Indhold.

Side.	Side.		
Menneskelige Negjericssystemer	225.	Joseph Smiths Levnetslob (fortsat)	236.
Skitser fra Mormons Bog	228.	Et nyt Fæstland ved Nordpolen	237.
Nedaktionens Bemærkn. (Dyden dy- rebarere end Livet)	233.	Nyheder	239.
		Blanding	239.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.